

“அவர்கள் மிகுந்த ஆனந்த சந்தோஷம் அடைந்தார்கள்”

நாம் எங்காவது செல்லுமுன்னர் அல்லது எதையாவது செய்யும் முன்னர், “அதில் எனக்குள்ளது என்ன?” என்று கேட்கச் சாய்கிறோம். ஆராதனை என்பது இதற்கு விதிவிலக்காக இருப்பதில்லை. நீங்கள் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்க வேண்டியிருந்தால், அனேகமாக நீங்கள் நேரடியாக ஒரு பதிலைக் கண்டறிய மாட்டீர்கள். முதலில் நீங்கள் சிறிது பயணம் செய்ய - இது மேற்கொள்ள வேண்டிய பயணமாக, தேவனுடனான பயணமாக இருக்கிறது - வேண்டியிருக்கும். நீங்கள் அந்தப் பயணத்தில் இருந்தால், அதை நீங்கள் அறிவீர்கள்.

மத்தேயு 2ல் ஞானிகள் எருசலேமுக்குச் செல்ல ஒரு நட்சத்திரத்தைப் பின்பற்றினர். அவர்கள் அங்கு சென்று சேர்ந்தபின், மேசியா எங்கே பிறப்பார் என்று விசாரித்தார்கள். அவர் பெதலகேமில் பிறப்பார் என்று மீகா முன்னுரைத்திருந்தார் என்று அவர்களுக்குக் கூறப்பட்டது. அவர்கள் பெதலகேமுக்குத் தங்கள் பயணத்தைத் தொடங்கியபோது, மீண்டும் அந்த நட்சத்திரத்தைக் கண்டு, “அவர்கள் மிகுந்த ஆனந்த சந்தோஷம் அடைந்தார்கள்” (வசனம் 10ஆ). ஆராதனையில் சந்தோஷம் உள்ளது. ஆராதனைக்குப் பழக்கப்பட்டுள்ளவர்களுக்கு, ஆராதனையை முன்னெதிர் நோக்குவதில்கூட சந்தோஷம் உள்ளது.

மோரியா மலையில் இருந்து திரும்பி வந்த வேளையில் ஆபிரகாம் தமது அனுபவத்தில் இருந்து உணர்ந்தது என்ன என்பதை வேதாகமம் குறிப்பாகக் கூறுவதில்லை என்றாலும், அந்த இடத்திற்கு, “கர்த்தருடைய பர்வதத்திலே பார்த்துக்கொள்ளப்படும்” என்று அவர் இட்ட பெயரில் அவரது சந்தோஷம் மறைவாக உணர்த்தப்படுகிறது (ஆதியாகமம் 22:14ஆ). கர்த்தர் எப்படிப் பார்த்துக்கொண்டார்! ஆபிரகாமும் ஈசாக்கும் மலையில் இருந்து இறங்கித் தங்கள் வழியே சென்றபோது எப்படி உணர்ந்திருக்க வேண்டும் என்று ஒருவர் கற்பனைசெய்து மாத்திரமே காண முடியும். அவர் தேவனுக்குத் தமது இருதயத்தில் பலியாகச் செலுத்தியிருந்த தமது மகனைத் திரும்பப் பெற்றுக்கொண்டார். தூதன் பின்வருமாறு அறிவித்தபின்பு அவர் குறிப்பாக சந்தோஷம் நிறைந்தவராக இருந்திருக்க வேண்டும்,

நீ உன் புத்திரன் என்றும், உன் ஏக சுதன் என்றும் பாராமல் அவனை ஒப்புக்கொடுத்து இந்தக் காரியத்தைச் செய்தபடியால்; நான் உன்னை ஆசீர்வதிக்கவே ஆசீர்வதித்து, உன் சந்ததியை வானத்து நட்சத்திரங்களைப்போலவும், கடற்கரை மணலைப்போலவும் பெருகவே

பெருகப்பண்ணுவேன் என்றும், உன் சந்ததியார் தங்கள் சத்துருக்களின் வாசல்களைச் சுதந்தரித்துக்கொள்ளுவார்கள் என்றும், நீ என் சொல்லுக்குக் கீழ்ப்படிந்தபடியினால், உன் சந்ததிக்குள் பூமியிலுள்ள சகல ஜாதிகளும் ஆசீர்வதிக்கப்படும் என்றும் என்பேரில் ஆணையிட்டேன் என்று கர்த்தர் சொல்லுகிறார் என்றார் (ஆதியாகமம் 22:16-18).

ஞானிகள் மற்றும் ஆபிரகாம் ஆகியோர் பற்றிய இந்த விவரங்கள் “ஆராதனைக்குத் தேவனுடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்றுகிறவர்கள், சந்தோஷத்திற்கான தமது சொந்த விருப்பம் நிறைவேற்றப்பட்டவர்களாக இருப்பார்கள்” என்பதை விவரிக்கிறது.¹ தேவனிடத்தில் இருந்து இந்த சந்தோஷத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளுதல் என்பது ஆராதனையின் குறிப்பான நோக்கமாக இராதிருக்கையில், இது அவரது தெய்வீக பிரசன்னத்திற்குள் கொண்டுசெல்லப்படுதலின் இயல்பான விளைவாக இருக்கும். “ஆராதனை யானது தனிப்பட்ட பலன்களைப் பெறும் வேளை என்று அடிப்படையில் கண்ணோக்கப்படலாகாது என்ற உண்மையானது, ஆராதனை தனது தனிப்பட்ட பலன்களைக் கொண்டிராது என்று அர்த்தப்படாது.”²

ஆவிக்குரிய சந்தோஷம்

ஆராதனையில் இருந்து பெற்றுக்கொள்ளப்படும் சந்தோஷமானது, நல்ல நேரத்தைக் கொண்டிருத்தல் அல்லது பொழுதுபோகச்செய்தல் என்பதால் கிடைக்கும் பூமிக்குரிய சந்தோஷத்தைப் போன்றதாக இருப்பதில்லை. உடல்நீதியான, மாம்சப்பிரகாரமான எல்லா சந்தோஷங்களும் மாறக்கூடியவையாக, மறையக்கூடியவையாக உள்ளன. ஆல்ஃபிரெட் P. கிப்ஸ் என்பவர் பின்வருமாறு சரியாகக் கூறினார்,

“நமது பெலனாக இருக்கிற, கர்த்தரால் வரும் சந்தோஷம்,” என்பது ஒருவர் தமது சிந்தனைகளில் இருந்து தேவனை வெளியேற்றி, தமது பாவம் நிறைந்த தன்மைக்கும் அந்த நிலையில் மரிப்பதன் பயங்கரமான விளைவுகளுக்கும் தமது கண்களை மூடிக்கொள்பவராக இருக்க முடியும்போது உள்ள எச்சரிக்கையற்ற தன்மை, மற்றும் தேவபக்தியற்ற தன்மை ஆகியவற்றினால் உலகப்பிரகாரமாகக் காட்சிப்படுத்தும் ஆவியின் பெருங்களிப்புடன் ஒப்பிடப்பட்டுக் குழப்பிக்கொள்ளப்படக் கூடாது.”³

இதுவே யோவான் 16:22ல், இயேசு தமது சீஷர்களுக்கு, “... நான் மறுபடியும் உங்களைக் காண்பேன், அப்பொழுது உங்கள் இருதயம் சந்தோஷப்படும், உங்கள் சந்தோஷத்தை ஒருவனும் உங்களிடத்திலிருந்து எடுத்துப்போடமாட்டான்” என்ற கூறியபோது அவர் பேசிய ஆழமான, வாசம்பண்ணுகிற, உள்ளான சந்தோஷமாக இருக்கிறது. இந்த சந்தோஷம் ஒரு பொழுதுபோக்கு நிகழ்ச்சியால் கிடைக்கும் மேம்போக்கான அக்களிப்பில் இருந்து ஒருக்காலும் வரமுடியாது, ஆனால் இது ஒருவர் தேவனுடன் கொண்டுள்ள நெருங்கிய உறவினால் ஏற்படும் உள்ளான அறிவில் இருந்து மாத்திரம் வரக்கூடியதாக உள்ளது. இந்த சந்தோஷம்

வெறும் வெதுவெதுப்பான, “தெளிவற்ற” உணர்வாக இராமல், சமாதானம் மற்றும் உறுதிப்பாடு ஆகியவற்றில் இருந்து பிறக்கிற சந்தோஷமாக - ஆத்து மாவின் புயல்களை அமர்த்துகிற, தேவன் மீதான விசுவாசத்தில் உள்ளான மனுஷன் நங்கூரம் இட்டு இளைப்பாறும் இடமாக உள்ளது.

ஆராதனை என்ற சந்தர்ப்பப்பொருளிலும், மற்ற சந்தர்ப்பப்பொருள் களிலும் கிறிஸ்தவ சந்தோஷம் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. சந்தோஷம் என்பது பிலிப்பியருக்குப் பவுல் எழுதிய நிருபத்தில் திரும்பத் திரும்ப மற்றும் ஆய்வுக்கருத்தாக உள்ளது. இந்தச் சிறிய நிருபத்தில், “சந்தோஷம்” வரும் “மகிழ்ச்சி” என்பவை பவுலினால் ஏழு முறைகளுக்கும் குறையாமல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. 1:4ல் அவர் “சந்தோஷத்துடன் ஜெபத்தை” ஏற்றுகிறதைப் பற்றி நாம் வாசிக்கிறோம். 1:26ல் நாம் அவர் தமது சகோதரர்களின் “விசுவாசத்திற்குள்ளான சந்தோஷத்தை”ப் பெலப்படுத்து வதற்காக அவர்களுடன் தொடர்ந்து இருக்க அனுமதிக்கப்படுவார் என்பதற்கான அவரது உறுதிப்பாட்டின் விளக்கம் ஒன்றைக் காணுகிறோம். அவர்கள் சிந்தையிலும் நோக்கத்திலும் ஒன்றிணைந்திருந்து அவரது “சந்தோஷத்தை நிறைவாக்க” வேண்டும் என்று அவர் கேட்டுக்கொண்டார் (2:2). மற்றும் அவர்கள் “கர்த்தருக்குள் சந்தோஷமாக” இருக்க வேண்டும் என்றும் அவர் வேண்டிக்கொண்டார் (3:1; 4:4). பவுல் பிலிப்பி நகரில் இருந்த கிறிஸ்தவர்களைத் தமது “சந்தோஷமும் கிரீடமும்” என்று குறிப்பிட்டார் (4:1) மற்றும் தம்மீது அவர்கள் கொண்டிருந்த அக்கறைக்காக “கர்த்தருக்குள் தாம் மிகவும் சந்தோஷம் அடைந்ததாக” உறுதிப்படுத்தினார் (4:10). சந்தோஷம் என்பது கர்த்தருடனான நெருங்கிய நடை மற்றும் அவரை அடிக்கடி ஆராதித்தல் ஆகியவற்றின் இயல்பான விளைவாக உள்ளது. நாம் வெறும் ஆராதிப்பவர்களாக மாத்திரமல்ல, ஆனால் சந்தோஷத்துடன் ஆராதிப்பவர்களாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே தேவன் நம்மைப் படைத்தார்.

தேவனுடன் ஒரு நெருங்கிய ஆராதனையின் எதிர்கொள்ளுதலில் இருந்து வருகிற சந்தோஷத்தில் குறைந்தபட்சம் மூன்று விஷயங்கள் உள்ளடக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆராதனையின் இயல்பிலேயே, உணர்வு என்பது உள்ளடக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். உண்மையான ஆராதனை என்பது நிறைவேற்றத்தையும் விளைவிக்கும் மற்றும் அது ஆச்சரியம், பயபக்தி ஆகியவற்றில் வெளிப்படுத்தப்படும்.

இருதயத்தில் உணரப்பட்ட சந்தோஷம்

ஒரு நல்லவிதமான உணர்வு என்பது நாம் உண்மையிலேயே ஆராதிக்கிறோம் என்பதற்கு உறுதிப்பாடல்ல என்பதை உணர்ந்தறிந்த நிலையில், ஆராதிப்பவர்கள் சிலர் ஆராதனையில் உணர்வின் எவ்வித வெளிப்பாடு பற்றியும் நம்பிக்கையற்றவர்களாக இருக்கின்றனர். நாம் ஆராதனையில் என்ன செய்கிறோம் என்பதை (இது சில வேளைகளில் “நன்றாக உணரக்கூடிய” மதம் என்பதைக் காட்டிலும், சிறிது அதிகமானதை விளைவிக்கக்கூடும்) உணர்வுகள் கட்டளையிடக்கூடாது என்றிருக்கையில், சந்தோஷம் நிறைந்த உணர்வு என்பது உண்மையான ஆராதனையின்

விளைவாக உள்ளது. உணர்வுகளைத் தொடர்ந்து செயல் வருகிறது. உணர்வுகளுக்குக் கட்டளையிடுதல் என்பது கடினமான செயலாகும், ஆனால் செயல்களுக்குக் கட்டளையிடுதல் கடினமானதல்ல என்று மனோதத்துவ நிபுணர்கள் கூறுகின்றனர். நாம் தேவனுக்கு உரியவர்கள் மற்றும் அவரது பிரசன்னத்தில் இருக்கிறோம் என்று அறிதலானது சந்தோஷம் நிறைந்த உணர்வை உண்டாக்குகிறது. தேவன் தம்மைப்பற்றி வெளிப்படுத்தி இருக்கிற அவரது சித்தம் பற்றிய அறிவின்படி செயல் படுதலும் நாம் அவரை ஆராதிப்பவர்களாக இருக்க வேண்டும் என்ற உண்மையும் சந்தோஷத்தை விளைவிக்கிறது. நாம் உணர்வுகளை மட்டும் பின்பற்றுபவர்களாக இருக்கக் கூடாது, ஆனால் நாம் நமது உணர்வுகள் ஆராதனையின் கோட்டைகளுக்குள்ளும் மீண்டும் இந்த உலகத்திற்குள்ளும் நம்மைப் பின்பற்ற அனுமதிக்க வேண்டும்.

தேவன் நம்மை ஆராதிப்பதற்கென்றே வடிவமைத்தார், மற்றும் அவர் ஆராதனையை இருதயத்தில் உணரப்படக்கூடியதாக வடிவமைத்தார். உணர்வுகளைப்பற்றிப் பேசாமல் “ஆவியிலும் உண்மையிலும் தொழுதுகொள்ளுதலை” பற்றி (யோவான் 4:24) பேசுதல் இயலாததாக இல்லையென்றாலும், கடினமான விஷயமாக இருக்கும். “தேவன் ஆவியாயிருக்கிறார்” என்பதே நாம் “ஆவியிலும்” அதேவேளையில் உண்மையிலும் தொழுதுகொள்ள வேண்டும் என்பதற்குக் காரணமாக உள்ளது. உண்மையில், அவர், இயற்கைக்கு மேலான ஆவியாக இருக்கிறார். ஆராதனையின்மூலம் நமது ஆவிகள் இயற்கைக்கு மேம்பட்ட தேவனுடைய ஆவியின் பிரசன்னத்தில் இருக்கின்றன என்பதை அறியும் மகிழ்ச்சியின்றி நாம் புறம்பே எவ்வாறு வரமுடியும்? என் மனித ஆவி ஆராதனையில் தேவனுடைய ஆவியுடன் உறவுபடும்போது, நான் சிலவற்றை உணருகிறேன். இராபர்ட் வெபர் என்பவர், “நமது இருப்பில் இருந்து தேவன் புறம்பே தள்ளப்பட்டுள்ள,” நமது “உலகப்பிரகாரமான யுகமானது,” “ஆராதனையை, இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட சக்தியுடன் நம்மைத் தொடர்புபடுத்தும் வழிமுறையாக அனுபவித்தலைக் கடினமாக்கியுள்ளது” என்று நம்பினார்.

A. W. டோசர் என்பவர், “ஆராதனையானது எப்போதுமே உள்ளான எண்ணப்போக்கிலிருந்து வந்தாக வேண்டும். அது மனம்சார்ந்த, ஆவிக்குரிய மற்றும் உணர்வுரீதியான காரணிகள் உட்படப் பல காரணிகளின் உருவமாக உள்ளது” என்று கூறினார்.⁵ ஜேக் ஹேர்போர்டு என்பவர் “ஒவ்வொரு விசுவாசியும், ஆராதனை என்பது மனித ஆளுமைத்தன்மையின் ஒரு அளவீட்டின் செயல்முறையல்ல என்பதை உணர்ந்தறியும் ஞானத்தைக் கொண்டுள்ளார். ... வேதவசனங்களின்படி, ‘ஆவியிலும் உண்மையிலும் ஆராதித்தல்’ என்பதில் - ஆவி, சிந்தை, உணர்வுகள் மற்றும் உடல் என்ற மனித இருப்பு முழுவதும் ஈடுபடுகிறது”⁶ என்று ஒப்புக்கொண்டார்.

தொடக்கத்தில், ஆராதனை என்பது பெற்றுக்கொள்வதின் சந்தோஷமாக அல்ல, ஆனால் கொடுத்தலின் சந்தோஷமாக உள்ளது. இருப்பினும், முடிவில், நாம் கொடுப்பதைக் காட்டிலும் அதிகமான

வற்றைப் பெற்றுக்கொள்கிறோம். ஆபிரகாம் ஈசாக்கைத் தேவனுக்கு மனப்பூர்வமாகவும் உணர்வுப்பூர்வமாகவும் கொடுத்தபின்பு மலையில் இருந்து இறங்கி வந்தபோது, அவர் தாம் கொடுத்திருந்ததைத் திரும்பப் பெற்றுக்கொண்டது மட்டுமின்றி, தூதனால் தேவன் அறிவித்திருந்த கூடுதல் ஆசீர்வாதங்களையும் பெற்றுக்கொண்டார். ஆபிரகாம் எவ்வித தயக்கமும் அல்லது கேள்வியும் இன்றி தேவனுக்குக் கீழ்ப்பாடிந்தார். ஆபிரகாமுக்குத் தேவன் கொடுத்தது, வரவிருந்த பல ஆண்டுகளுக்கு அவரது மகிழ்ச்சியின் ஆதாரமூலமாக இருந்திருக்க வேண்டும். தேவனைவிட அதிகமானவற்றை நாம் கொடுத்துவிட முடியாது. ஆராதனையில் தேவனை ஸ்தோத்தரிக்கும் யாவரும் பதிலுக்கு அவரால் ஆசீர்வதிக்கப்படுகின்றனர். லூக்கா, இயேசு பரத்துக்கேறியதை விவரித்தபின்பு, சீஷர்கள் “அவரைப் பணிந்துகொண்டு, மிகுந்த சந்தோஷத்தோடே எருசலேமுக்குத் திரும்பி வந்து, நாடோறும் தேவாலயத்திலே தேவனைப் புகழ்ந்து துதித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்” என்று கூறினார் (லூக்கா 24:52, 53).

பாடுதல் என்பது சந்தோஷத்தின் மாபெரும் வெளிப்பாடுகளில் ஒன்றாக உள்ளது. வேதாகமம் முழுவதிலும், பாடுதல் என்பது ஆராதனையின் வெளிப்பாடாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. பவுல், “உங்கள் இருதயங்களில் கர்த்தரைப் பாடிக்கீர்த்தனம்பண்ணி” என்று உரைத்த போது (எபேசியர் 5:19ஆ), அவர் பாடுதலின் சந்தர்ப்பப்பொருள் பற்றியே எடுத்துரைத்தார். இருதயத்தில் ஏற்படுத்தப்படும் கீர்த்தனமானது, தேவனைத் தூய இருதயத்துடன் துதிக்கையில் வெளிப்படுத்தப்படும் சந்தோஷமாக இருக்க வேண்டும். இதன் துணைவசனம் ஒன்றில், பவுல் “உங்கள் இருதயத்திலே கர்த்தரைப் பக்தியுடன் பாடி” என்று வேண்டிக் கொண்டார் (கொலோசெயர் 3:16ஆ). மீண்டுமாக, இருதயத்தில் உணரப்படுகிற நன்றி செலுத்துதலின் சந்தோஷம் பாடுதலில் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. “வேறு எந்த வகையிலும் ஈடுகட்ட இயலாத சந்தோஷத்தின் உச்சிகளை இசை உண்டாக்க முடியும்.”⁷⁷ “பரிசுத்த பாடல்கள் ஆத்துமாவைப் புன்சிரிக்க வைக்கும் வல்லமை கொண்டுள்ளன.”⁷⁸ தேவன் இஸ்ரவேல் மக்களை எகிப்திய அடிமைத்தனையில் இருந்து வெளியே கொண்டுவந்த காலம் முதல் பாடுதல் என்பது ஆராதனையில் ஒரு பாகமாக இருந்தது.

ஆராதனை நிறைந்த உடல் அமைவு ஒன்றில் உணர்வுகளும் வெளிப்படுத்தப்படலாம். நாம் ஏற்கனவே குறிப்பிட்டபடி, பணிந்து கொள்ளாதல், முழங்காலில் இருத்தல், மற்றும் நமது கைகளை உயர்த்துதல் என்பவை யாவும் ஆராதனையில் சந்தர்ப்பப்பொருளில் இருதயத்தின் வெளிப்பாடுகளாக வேதவசனங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. ஆராதனையில் உடல் அமைவு என்பது மற்றவர்கள் காண்பதற்கான ஒரு காட்சிப்படுத்தலாக அல்ல, ஆனால் ஒருவர் உண்மையில் தேவனைப்பற்றி உணரும் வகையை உண்மையில் வெளிப்படுத்துவதாக இருக்க வேண்டும் என்பதுதான் உடல் அமைவு பற்றிய இடர்ப்பாடு மிகுந்த விஷயமாக உள்ளது.

இருதயத்தை நிரப்புகிற சந்தோஷம்

உலகின் பெரும்பான்மையான மத அமைப்புகள் பயத்தினால் இயக்கப்படுபவைகளாக உள்ளன. ஆராதிப்பவர்கள் தங்கள் தெய்வங்களின் புனித இடங்களை பயத்துடனும் அச்சத்துடனும் அணுகி, தாங்கள் எண்ணுகிற தெய்வத்தின் கோபத்தினால் வருமென்று தாங்கள் நம்புகிற சில பேரழிவுகளை தடுத்து நிறுத்தலாம் என்ற நம்பிக்கையுடன் அவ்விடங்களுக்குச் செல்கின்றனர். அவர்கள் தகுதியான கொடைகள் என்று தாங்கள் நம்புகிற பொருட்களுடன் அவ்விடம் சென்று சேர்ந்தபின்பு, அவர்கள் இன்னமும் அந்த பலிப்பொருட்கள் அந்தத் தெய்வங்களை சாந்தப்படுத்தப் போதுமானவகளாக இருக்குமா என்பதில் சந்தேகம் கொண்டவர்களாகவே அவ்விடம் விட்டுப் புறப்படுகின்றனர். இது ஓரளவிற்குப் பழைய ஏற்பாட்டு முறைமையின் பலி அமைப்பின் பண்பாகவும்கூட இருந்தது. இருப்பினும், இப்போது - தேவ ஆட்டுக்குட்டியான, கிறிஸ்துவின் பலியினிமித்தம் - ஆராதிப்பவர்கள் இருதயத்திற்கு நிறைவைக் கொண்டுவரும் “மாபெரும் சந்தோஷத்துடன்” தேவனுடைய சிங்காசனத்தை அணுக முடியும். துன்புறுத்தப்படுபவர்களுக்குக்கூட, இயேசு, “சந்தோஷப்பட்டு, களி கூருங்கள்; பரலோகத்தில் உங்கள் பலன் மிகுதியாயிருக்கும்; ...” என்று கூறினார் (மத்தேயு 5:12). துன்புறுத்தப்படுதலில் நாம் சந்தோஷத்தின் நிறைவைக் காணமுடியும் என்றால், “அவரது மகிமையுள்ள சந்திதானத்திலே மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடே மாசற்றவர்களாய் நிற்குதல்” என்பது எவ்வளவு அதிகம் மகிழ்ச்சியை நிறைப்பதாக இருக்கக்கூடும் (யூதா 24ஆ)!

நாம் செய்பவற்றில் நிறைவடைதல் அல்லது திருப்தியடைதல் என்பது நமது மாபெரும் விருப்பங்களில் ஒன்றாக உள்ளது. ஒரு இளைஞன் ஒரு வேலையைத் தேர்ந்துகொள்ளுகையில் தனது முடிவுடன் போராடுகிறான், ஏனெனில் அவன் தனது வாழ்வைத் தனக்கு நிறைவளிப்பதாக அல்லது திருப்தியளிப்பதாக இருக்கும் சிலவிஷயங்களில் பயன்படுத்த விரும்புகிறான். ஒரு இளம் தாய் தனது குடும்பப் பொறுப்புகளுடன் கூடுதலாகச் செய்ய ஒரு பணியைத் தேடிக்கொண்டிருக்கையில், அவளுடன் நான் பேசினேன், ஏனென்றால், அவளது வார்த்தைகளில், அவள் “நிறைவடைந்ததாக உணராதிருந்தாள்.” நிறைவடைதல் என்பது மகிழ்ச்சியின் பொருளாக இருக்க வந்துள்ளது. சிலவேளைகளில் ஆத்துமாவின் உள்ளான ஏக்கங்கள் மாம்சத்தின் விருப்பங்களாக நினைக்கப்பட்டுக் குழப்பப்படுகின்றன. மாம்சத்தைத் திருப்திப்படுத்த நாடுதல் என்பது ஆத்துமாவின் ஏக்கங்களை ஒருக்காலும் நிறைவேற்றாது. தேவன் தம்முடன் இசைவான வகையில் நாம் பணியாற்றி நிறைவைக் கண்டடையும் வகையிலேயே நம்மைப் படைத்தார். அவர் தமது வாசஸ்தலமாக நம்மை வடிவமைத்தார் (1 கொரிந்தியர் 6:19). நாம் உலகத்தில் உள்ள மற்ற ஒவ்வொன்றையும் தேவன் தமக்காக ஏற்படுத்திய உள்ளான இடத்திற்குள் திணிக்கும்போது, நிறைவு என்பது நம்மைவிட்டு தப்பிச்சென்றுவிடும். உண்மையான ஆராதனையானது அந்த வெறுமையை நிரப்புகிறது; அது

நமது வாழ்விற்குள் தேவனுடைய பிரசன்னத்தை அழைக்கிறது. நிறைவு என்பது தேவனுடனான ஐக்கியத்தில் காணப்படுகிறது.

கிப்ஸ் என்பவர், “ஆராதனை என்பது ஆராதிப்பவரின் சந்தோஷத்திற்கு ஊழியம் செய்வதுமட்டுமின்றி, அது அவரது ஆழமான ஆத்துமத்திருப்பதையும் விளைவிக்கிறது. இது ஒருவர் தமக்குச் சாதகமான வேலையைக் கொண்டுள்ளதன் விளைவான சுயதிருப்திக்கு, எதிரான கொள்கையாக உள்ளது” என்று சரியாகவே கூறினார்.⁹ ஆராதனையின் மூலம், விசுவாசிகள் தேவனை மிக நன்கறிந்து அவரை அதிகம் பாராட்ட வருகின்றனர். அவரை அறிதல் என்பது அவர்மீது அன்புகூருதலாகும். அவர்மீது அன்புகூர்தல் என்பது அவரை கணப்படுத்தி அவரைத் துதித்தலாகும். அவரைக் கணப்படுத்தி அவரைத் துதித்தல் என்பது அவரது பிரசன்னத்தினால் இருதயத்தை நிரப்ப்தல் - அவரால் நிரப்பப்படுதல் என்பதாகும். நாம் அவரால் நிரப்பப்பட்டிருக்கும்போது, அவர் நம்மைப் பற்றி அக்கறை கொள்கிறார் என்று நாம் அறிகிறோம், மற்றும் அவரிடத்தில் நாம் சலுகையுள்ள இடத்தைக் கொண்டுள்ளோம் - அதாவது நாம் அவரை அழைக்கும்போது, அவர் நமது குரலைக் கேட்கிறார் என்றும் அறிந்திருக்கிறோம். நாம் வாழ்வை அவரது கண்ணோக்கில் இருந்து காணத்தொடங்கும் போது, அந்தக் கண்ணோக்கில் இருந்து முடிவுகளை மேற்கொள்ளும்போது, மற்றும் அந்தக் கண்ணோக்கில் நமது இருப்பிற்கான நோக்கத்தைக் கண்டறியும்போது, நிறைவு வருகிறது.

பயபக்தியை-ஏவுகிற சந்தோஷம்

இந்த நாட்களில், ஆராதனை அனுபவத்தின்மீது கணிசமான அளவுக்கு வலியுறுத்தங்கள் வைக்கப்பட்டுள்ளன. சபை ஆராதனையில் அனுபவிக்கும் ஒவ்வொரு விஷயமும் ஆராதனை என்று தகுதிப்படுவதாக இருப்பதில்லை என்பதே நேர்மாறாக உள்ளது. ஒரு சபைக்கூடுகையானது மெய்சிலிர்த்தல் செய்வதாக, இருதயத்தை அசைக்கும் அனுபவமாக இருக்கலாம், இருப்பினும் அது ஆராதனை என்பதாக இல்லாது போகலாம். பிற்பாடு நீண்ட நேரம் நம்முடன் நிலைத்திருப்பதும் நம்மைத் திரும்பக் கொண்டு வருவதுமே அனுபவமாக உள்ளது. அதனால்தான் ஆராதனையை நடத்துபவர்கள் அனுபவத்தின்மீது இவ்வளவு அதிகமான வலியுறுத்தம் வைக்கின்றனர். ஆராதிப்பவர்கள் தாங்கள் அனுபவித்தவை பற்றிப் பேசுகின்றனர்; அவர்கள் திரும்பத் திரும்பக் கொண்டு வரப்படுதல் மட்டும் இன்றி, அவர்கள் தங்கள் அனுபவத்தைப் பிறருடன் பகிர்ந்து கொள்ள விரும்புகின்றனர். உண்மையான ஆராதனை எது என்று நாம் புரிந்துகொள்ளாத வரையில், நமது அனுபவம் உண்மையிலேயே ஆராதனையாக உள்ளதா இல்லையா என்பதை நாம் அறியாதிருக்கலாம். நாம் எதை அனுபவிக்க வேண்டும் என்று தேவன் விரும்புகிறார்? பேசுவதற்கும் சிந்தித்துப் பார்ப்பதற்கும் நாம் எதை நம்முடன் எடுத்துச் செல்ல வேண்டும்?

தேவன் தமது பிரசன்னத்தை நாம் அனுபவிக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறார். ஆராதனையில், தேவனுடன் செய்தித் தொடர்பு நடைபெறுகிறது. நான் கர்த்தருடைய இராப்போஜனத்தின் தொடர்பை மாத்திரம்

அல்ல, ஆனால் பிரசன்னத்தின் மற்றும் செய்தித்தொடர்பின் ஐக்கியத்தை அர்த்தப்படுத்துகிறேன். ஆராதனையில், நாம் தேவனுடன் பேசுகிறோம் மற்றும் தேவன் நம்முடன் பேசுகிறார்.¹⁰ நீங்கள் இந்த அண்டத்தின் பயபக்திக்கு உரிய தேவனுடைய பிரசன்னத்தில் இருப்பதை அறிதல் என்பது இருதயத்தை அசைக்கும் அனுபவமாக உள்ளது. ஆராதனைக் கூடத்தில் இருந்து வெளியே நடந்து செல்லும்போது, “இன்றைக்கு நான் தேவனுடைய பிரசன்னத்தில் இருந்திருக்கிறேன்,” என்று கூற முடிதலானது பலநாட்களுக்குத் திரும்பவும் சிந்தித்துப் பார்க்கக்கூடிய அனுபவமாக உள்ளது. “பயபக்தி - தேவன்மீது கொள்ளக்கூடிய ஆரோக்கியமான மதிப்பு மற்றும் பயபக்தி, ஆச்சரிய உணர்வு - என்பது நவீன ஆராதனையில் மிகவும் குறைவுபடுகிற எண்ணப்போக்காக இருக்கலாம்.”¹¹ வார்டென் வயர்ஸ்ப் என்பவர், “தூங்கும் பிரசுத்தவான்கள் பலர் ஆச்சரியப்படும் உணர்வை இழந்து போயிருக்கின்றனர்” என்று கூறினார்.¹² இன்றைய நாட்களில் மக்கள் ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் புரிந்துகொள்வதையும் விளக்கப்படுத்துவதையும் நாடுகின்றனர். அவர்கள் தங்களால் விளக்கியுரைக்க இயலாத எந்த ஒரு விஷயத்தையும், தவிர்க்க முனைகின்றனர். ரகசியமான/அற்புதமான விஷயங்களுக்கு அவர்கள் தங்கள் மனங்களில் கொஞ்சம் இடமே கொண்டுள்ளனர். இந்த மனப்போக்கானது ஆராதனையின் அற்புதத் தன்மையைத் தொலைத்துள்ளது.

தேவன் தம்மைப்பற்றி அழிந்துபோகிறவர்களிடத்தில் விளக்கியுரைக்க அல்லது தற்காக்கக் கடமைப்பட்டவரல்ல. அதை அவர் முயற்சி செய்தாலும், அவரது விளக்கங்கள் நமது புரிந்துகொள்ளுதலுக்கு அப்பால் இருக்கும். ஆபிரகாம் தேவனிடத்தில் அவர் ஈசாக்கைப் பலியாக ஒப்பு கொடுக்கும்படி கேட்டது ஏன் என்று விளக்கும்படி கேட்கவில்லை. தேவனுடைய செயல்களை விளக்கி நியாயப்படுத்துமாறு அவரிடத்தில் யோபு கேட்டபோது (யோபு 29-31), தேவன் நெடுநேரம் மௌனமாக இருந்தார். கடைசியில், அவர் தம்மைப்பற்றி விளக்கம் தரும்படியாக அல்ல, ஆனால் யோபுவைக் கேள்வி கேட்கும் வகையிலேயே - பதில் அளித்தார் (யோபு 38-41). தேவனுடைய வழிகள் மனிதனால் புரிந்துகொள்ள மிகவும் ஆச்சரியமானவைகளாக இருந்ததைத் தேவன் வெளிப்படுத்தினார். பவுல், “ஆ! தேவனுடைய ஐசுவரியம், ஞானம், அறிவு என்பவைகளின் ஆழம் எவ்வளவாயிருக்கிறது! அவருடைய நியாயத்தீர்ப்புகள் அளவிடப்படாதவைகள், அவருடைய வழிகள் ஆராயப்படாதவைகள்!” என்று புகழ்ந்து உரைத்தார் (ரோமர் 11:33).

இன்றைய நாட்களில் கிறிஸ்தவர்களுக்குத் தேவன் ஆசாரியத்துவத்தின் உரிமைகள் மற்றும் சலுகைகள் யாவற்றையும் கொடுத்திருப்பினும், நாம் அவரைத் தெரியத்துடன் அணுகுதல் என்பது நாம் கவனமற்றுச் செய்ய வேண்டும் என்று அர்த்தப்படுத்துவதில்லை. சந்தோஷம் என்பது கொண்டாட்டத்தை மறைமுகமாய் உணர்த்துகிறது, ஆனால் அது தகுதிக்கு மிஞ்சிய பழக்கவழக்கத்தை நியாயப்படுத்துவது இல்லை. தேவன் அணுகக்கூடியவராக இருக்கிறார் என்பதை நாம் அறிய வேண்டும் என்று அவர் விரும்புகிறார், மற்றும் நாம் அவரது பிரசன்னத்தை நாடவேண்டும்

என்றும் அவர் விரும்புகிறார்; ஆனால் அந்த அறிவானது “தேவனுடைய பிரசன்னத்திற்குள் வரும் எவரொருவரும் ஓடிச்சென்று அவர் மடியில் குதித்து ஏறி, தமது கைகளை அவர் கழுத்தைச் சுற்றிப்போட்டு, ‘அப்பா!’ என்று அவரை அழைத்தலாக நாம் கண்ணோக்கினால் அதிகம் இழுப்படுவதாக உள்ளது.”¹³ கொண்டாட்டமும் பயபக்தியும் ஒன்றுக்கு ஒன்று முரண்படுவதில்லை. தேவனுடைய வல்லமையின் முன் நிற்பதற்கான தேவை என்பது அவர் நம்மீது கொண்டுள்ள அன்பு மற்றும் அக்கறையை நாம் கொண்டாடக்கூடாது என்று அர்த்தப்படுவது இல்லை. இரண்டு நாளாகமம் 29:30ம் வசனமானது, சந்தோஷம் மற்றும் துதி ஆகியவற்றைப் பணிந்துகொள்ளுதல் என்ற ஒரே சந்தர்ப்பப்பொருளில் குறிப்பிடுகிற பல வசனப்பகுதிகளில் ஒன்றாக உள்ளது. நெகேமியா தேவனை “மகத்துவமும் பயங்கரமுமான தேவன்” என்று பேசும் அதேவேளையில் தேவனுடைய உடன்படிக்கையின் உண்மைத்தன்மை மற்றும் அன்புநிறைந்த-இரக்கம் ஆகியவற்றிற்காக அவரைத் துதித்தார் (நெகேமியா 1:5). “... ஆனாலும் என் இருதயம் உமது வசனத்திற்கே பயப்படுகிறது. நான் உமது வார்த்தையின் பேரில் மகிழுகிறேன், ...” (சங்கீதம் 119:161-ஆ, 162-ஆ).

முடிவுரை

எனது மனைவி பார்பராவும் நானும் சமீபத்தில் ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை இரவில் ஆராதனை ஊழியத்திற்குப் பின்பு உள்ளூர் உணவகம் ஒன்றிற்குச் சென்றிருந்தோம். சில சான்ட்-விட்சுகளைக் கொண்டுவரச் சொல்லுவதற்காக ஒரு மேசையில் அமர்ந்தோம். எங்களுக்குப் பின்னால் இருந்த மேசையில் ஒரு தம்பதியர் இருந்தனர், ஆனால் அவர்களுடன் வேறு இரண்டு மூன்றுபேர் சேர்ந்துகொள்வதற்கு முன்பு அவர்கள் தங்களிடமாய்க் கவனம் எதையும் திருப்பவில்லை. அவர்கள் கூறுவது என்னவென்று கவனிக்க நாங்கள் முயற்சி செய்யவில்லை, ஆனால் அவர்கள் கூறுவதைக் கேட்காதிருக்க எங்களால் முடியாதிருந்தது. அவர்கள் மன எழுச்சியுடன் இருந்தனர்! “உண்மையில் இன்றிரவு சபையில் நாம் நன்முறையில் நேரம் செலவிட்டோம்!” என்பது எனது கவனத்தைக் கவர்ந்த முதல் சொற் றொடராக இருந்தது, அதுமுதல், அவர்கள் கூறிருந்தது என்ன என்பதைக் கேட்க நான் ஆர்வம் கொண்டவனானேன்.

நான் எவ்வளவு அதிகமாய்க் கவனித்தேனோ, அவ்வளவு அதிகமாக அவர்கள் விவரித்தது ஆராதனையைக் குறித்துதானா என்று நான் வியப்படைந்தேன். ஆராதனையில் “நல்ல முறையில் நேரம் செலவிடுதல்” என்ற கருத்துக்கு நான் எதிரானவனல்ல என்பது நிச்சயம், ஆனால் அவர்களின் உரையாடலானது, அவர்கள் அப்போதுதான் இசைக்கச்சேரி ஒன்றைக் கேட்டுவிட்டு வந்ததுபோல் இருந்தது. ஒரு குறிப்பிட்ட இசை/பாட்டின் “எண்” பற்றியும் அதை நிகழ்த்தியவர் பாடிய விசேஷித்த விதம் பற்றியும் அவர்கள் பேசியதை நான் கேட்டேன். மேசையில் இருந்த ஒவ்வொரு நபரும் அந்தப் பாடகரைப் பற்றியும் அவர் அல்லது அவள் மிகவும் விரும்பிய நிகழ்ச்சி பற்றியும் விரித்துரைத்தனர். ஆராதனைக்கு உரியவரான

ஒருவரின் மாபெரும் தன்மை பற்றிய குறிப்புக்காக நான் தொடர்ந்து கவனித்துப் பார்த்தேன். தேவனுக்குப் பயபக்தியும் மதிப்பும் தரும் சில குறிப்புகள் கூறப்படுமென்று நான் வீணாகத் தேடினேன். அவர்களின் கவனமானது தேவனுடைய உன்னதத்தன்மையினால் அல்ல, ஆனால் நிகழ்ச்சியின் அற்புதத்தன்மையினாலே பிடிக்கப்பட்டிருந்தது என்பது தெளிவாயிற்று.

தவறாக வைக்கப்பட்ட இவ்விதமான வழிபாடு பற்றி லூக்கா 16:15ல் இயேசு எடுத்துரைத்தார்: “நீங்கள் மனுஷர்முன்பாக உங்களை நீதிமாண்களாகக் காட்டுகிறீர்கள், தேவனோ உங்கள் இருதயங்களை அறிந்திருக்கிறார்; மனுஷருக்குள்ளே மேன்மையாக எண்ணப்படுகிறது தேவனுக்கு முன்பாக அருவருப்பாயிருக்கிறது.” இவ்வசனப்பகுதி பற்றி, கிப்ஸ் என்பவர் விளக்கம் தரும்போது, பின்வருமாறு கூறினார்,

இது ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவரின் இருதயத்தையும் எவ்வளவாக ஆராய வேண்டும்! ஆராதனையின் அழகிய பாடல் ஒன்றை மிகவும் இராசுத்துடனும், கேட்கக்கூடிய விதத்தில் விளக்கியும், நன்கு தேர்ந்து கொள்ளப்பட்ட மற்றும் வேதவசனரீதியான மொழியிலும், சபைகூடி வரும் ஆராதனையில் பாடியும்; அது தேவனுடைய காதுகளைச் சென்றடைய, அல்லது தெய்வீக அங்கீகாரத்தை முன்னிழுக்கத் தவறுதல் என்பது கவலைக்குரிய வகையில் [சாத்தியமானதாகவே] உள்ளது.¹⁴

ஆராதனை என்பது தேவன்மீது கவனம்குவித்துள்ள இருதயத்தின் ஆழத்தில் இருந்து வரவேண்டும். அந்த இருதயமே, அவரது பரிசுத்த நாமத்தை ஆராதித்து துதிப்பதில் திருப்தியையும் நிறைவையும் கண்டடையும் இருதயமாக இருக்கும்.

குறிப்புகள்

¹ Alfred P. Gibbs, *Worship: The Christian's Highest Occupation*, 2d ed. (Kansas City, Kans.: Walterick Publishers, n.d.), 243. ² Don Chambers, *Showtime! Worship in the Age of Show Business* (Nashville: 21st Century Christian, 1997), 179. ³ Gibbs, 43-44. ⁴ Robert E. Webber, *Worship Is a Verb: Eight Principles for Transforming Worship* (Peabody, Mass.: Hendrickson Publishers, 1999), 23-24. ⁵ A. W. Tozer, comp. and ed. Gerald B. Smith, *Whatever Happened to Worship?* (Camp Hill, Pa.: Christian Publications, 1985), 83. ⁶ Jack Hayford, *Worship His Majesty* (Dallas: Word Publishing, 1987), 131. ⁷ Ann Richmond Sewell, *The Sounds of Joy* (Searcy, Ark.: Hymnspirations, 1990), 15. ⁸ Aubrey Johnson, *Music Matters in the Lord's Church* (Nashville: 20th Century Christian, 1995), 11. ⁹ Gibbs, 243-44. ¹⁰ இப்புத்தகத்தின் பிற்பகுதியில் உள்ள “தேவனுடைய வசனத்தின்மூலம் அவருடன் உரையாடுதல்” என்ற துணைப்பாடத்தைக் காணவும்.

¹¹ Ken Neller, “Revelation and Christian Worship,” *Harding University Lectures* (1992): 158. ¹² Warren W. Wiersbe, *Be Amazed: Restoring an Attitude of Wonder and Worship* (Wheaton, Ill.: Victor Books/Scriptures Press Publications, 1996), 7. ¹³ Neller, 159. ¹⁴ Gibbs, 201.